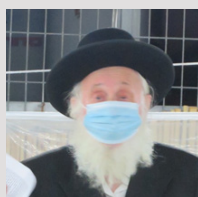

דברי רבותינו שנאמרו בכינוס לנו ונשובה

שלהי חודש תשרי תשפ"א, בני ברק

3 מורינו הגרמ"מ לובין שליט"א

2 מורינו הגר"י סילמן שליט"א

2 מורינו הגר"ש רזנברג שליט"א

דבר המערכת

לא דובר עליו? הרי אין לך ענין נדוש בנושא זה, ואין לך יום שאין מודעותיו מרובות משל חברו?!

אלא שלמרות זאת, ושמא דווקא משום זאת, לא דובר עליו!

אין זה סוד שההתעוררות בנושא נעשתה עד היום בעיקר על ידי "מעוררים" מבחוץ - שאינם נטועים בתוככי בתי המדרש שלנו, ופועלים להנחיל את הדעות שמאז ומעולם היו כל הפאות אסורות לחלוטין - שלא כדעת רבותינו. התגובה הטבעית לכך היא התנערות ואדישות כלפי כל הנושא, וזה אחד מהמונעים מלדבר על גדרי הענין באופן רציני בתוככי עולם התורה.

והיצר הרע שמבקש כל העת ליצור התדרדרות בנושא, מנצל את השקט, ועושה את עבודתו בלא הפרעה. ובשעה שאנו שקועים בתרדמת האדישות, הוא-היצר הרע- עובד.

ומהי עבודתו? הוא מסתובב בסלוגי הפאות ולוחש לכלה הטרדייה או לאם הצעירה: "ככה כולם הולכים היום". וכך לשמחתו, העיצובים והאורך והשער הטבעי - הבעייתיים לכל הדעות, קונים שביתה בתוככי בתי עולם התורה ומביאים לתוכנו מכשולות וחטאים שגורמים חלילה לסילוק השכינה.

ויש אברכים רבים שכשהיצר הרע שמח - הם מוטרדים.

הם מבחינים במצב ההולך ומתדרדר משנה לשנה, ובמציאות שבה הפאות שהתריעו עליהם כל גדולי הפוסקים הפכו כבר מזמן למיושנות, והם מבינים שאם לא נעצור ונערוך חשיבה מחודשת, מי יודע לאיזה מצב נגיע. והם מתכנסים בראשות רבותינו גדולי ההוראה לשמוע דברי אלוקים חיים.

ארעיות, חוסר יציבות, הרגשה שאין על מה להישען והמשען היחיד הוא אבינו שבשמים, אלו התחושות שמלוות אותנו כבר תקופה ארוכה.

זמן כה בלתי שגרתי, אין מתאים ממנו לתור אחר הזדמנות לעצור ממרוצת השיגרה ולחשוב מחדש על מה שהשם אלוקינו שואל מעמנו.

וההזדמנות הגיעה.

למעלה ממאה אברכים, מהמובחרים שבכוללים המרכזיים בבני ברק, התאספו בכינוס שדבר קיומו עבר מפה לאוזן, כדי לשמוע דעת תורה מרבותינו גדולי ההוראה שליט"א בנושא ששנים רבות לא דובר עליו ברבים - גדרי ההלכה וההנהגה בקיום מצוות כיסוי הראש בזמננו.

מורינו הגאון רבי שריאל רוזנברג שליט"א

בענין זה של הליכה בפאה נכרית ישנם ארבעה נושאים שיש להעיר בהם, על שלשה מתוכם כבר דברו והאריכו הרבה, ועל הנושא הרביעי לא כ"כ דברו, אבל גם עליו צריך לשים לב.

הנושא הראשון הוא חשש מראית העין, ובנושא זה יש הרבה מגדולי ישראל שהכריעו לקולא, אמנם היו מדינות שלא הלכו עם פאה, אבל היו מדינות שהלכו עם פאה ולא חששו לנושא הזה של מראית העין, ושמעתי ממורי חמי [מרן הגר"נ קרליץ] זצ"ל שאפילו אלו שחששו למראית העין זה רק בשער טבעי ולא בפאות סינטטיות, שבהן יש פחות חשש של מראית העין.

הנושא השני הוא חשש עבודה זרה. שלשת הגדולים שבארץ ישראל הלכו לאורם בהלכה חששו לזה. מורי חמי זצ"ל, מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל, ומרן הגר"ש וואזנר זצ"ל, כולם חששו שיש בזה חשש תקרובת ע"ז, ופסקו שצריך להחמיר בזה ולא ללכת עם פאות שלא ידוע בבירור שהשיער לא מגיע מהודו מחשש ע"ז, ולצערנו הרב, אין עדיין בדיקה מוסמכת שתוכל לברר אם שיער מסוים הגיע מהודו או לא, מפעם לפעם באים עם רעיונות, עם תכניות, אבל כרגע עוד לא יצא מזה משהו למעשה.

הנושא השלישי, הוא הנושא של גדרי הצניעות, הפאות שעליהם דנו גדולי הפוסקים, אם מותר ללכת בהם או אסור, מצד החשש של מראית העין, זה לא היה בפאות הפרועות של זמננו, היה מדובר בפאות קצרות וצנועות, כמו שרואים בתמונות של הסבתות, איך הן הלכו בזה, בפולין ובמקומות אחרים.

אבל כאלה פאות, שההולכות בהן נראות באופן שאם נערה תלך עם השיער שלה בכזו צורה היא תחשב כלא צנועה בהחלט, אין שום היתר לנשואות ללכת בכזאת צורה, והיום המצב הוא, שאם תהיה בחירה לאשה אם ללכת עם פאה צנועה כבעבר שאינה מקובלת היום, נראה שהרבה נשים יעדיפו ללכת עם מטפחת מאשר עם פאה מהסוג הישן.

הנושא הרביעי, שלא מדברים עליו כ"כ, אך גם הוא נושא חשוב מאד, הוא המחיר של הפאות, שהגיע כבר למחירים שלכל הדעות הם מוגזמים ביותר. אני לא יודע אם יש היתר על פי הלכה להוציא כאלה סכומי כסף עבור פאה למי שאינו משופע בממון, לא יתכן שאברך ילמד שנה שלמה בכולל כדי לקנות פאה לאשה - זה מבהיל על הרעיון! וגם אלה שיש להם כסף, הרי כשהם קונים כאלו פאות זה לא מביא לקנאת סופרים תרבה חכמה, אלא להפך לקנאה שמוציאה את האדם מן העולם וגורמים לאחרות לרצות גם כן להיות כמותן ולהיכנס עבור זה לחובות, שמביאים להידרדרות כלכלית... והנושא הזה לבד הוא סיבה מספקת להתעורר ולהבין שצריך לבצע שינוי בכל הענין הזה.

ומשום כל האמור ודאי שיש לברך על ההתעוררות הזו, לעודד את הנשים לכסות את הראש בכיסוי של מטפחת או כובע וכדו'.

אבל צריך לזכור שגם מטפחת וכובע צריכים להיות בצניעות, דהיינו לכסות את כל השער, ואין להקל בזה! כשמקפידים צריך להקפיד על ההלכה, וההלכה היא שצריך לכסות את כל השיער של הראש ולא להשאיר שיער לא מכוסה.

הקב"ה יחזק ויעזור שכל אחד יצליח להכניס לביתו את רוח הצניעות, צניעות אמיתית! ובכלל זה לראות לעודד לעבור לכיסוי ראש שהוא מתאים ע"פ ההלכה עם כל גדרי הצניעות. וכשיש צניעות בבית - יש קדושה בבית, יש שכינה בבית! ואם שכינה שרויה בבית זה ברכה בבית בכל התחומים, בחינוך הילדים, בפרנסה, בשלום בית ובכל מה שצריך.

הקב"ה יתן שיהיה חיזוק בענין זה, ובזכות נשים צדקניות נזכה שתבוא אגולה לעולם במהרה בימינו אמן!

הדברים נערכו מתוך דברי מורינו הרב שליט"א והיו למראה עיניו.

שלא להיות בגבול אלא להתרחק מהגבול, וברור שלעבור את הגבול זה לחתוך בסכין חדה את התורה.

אבל לפני הכל עומד העיקרון המהותי של צניעות, שהוא להתלבש באופן שכשאשה יוצאת לרחוב היא לא תמשוך עין של אדם. ומדובר באדם שמחפש לשמור על העינים, אבל הוא אדם ולא מלאך, וכשהוא רואה דבר המושך תשומת לב הוא נמשך לזה בטבעו, והאשה חייבת לדאוג שלא להעמיד בנסיון ולהכשיל את מי שאינו רוצה להיכשל, ועל כן במצב של היום, שהרבה מאד מהפאות גורמות ליצה"ר, ודאי שישנה עדיפות להליכה עם מטפחת.

מובא במדרש (ויקרא רבה פרשה כד) משל למלך שהעמיד במרתף של יין שומרים, חלקם נזירים וחלקם שיכורים, ולנוזרים נתן בשכרם חלק אחד, ולשיכורים נתן שני חלקים, לפי שדרכם לשתות יין ואפילו הכי נזהרו, ומסיים המדרש, שכך למלאכים שאין יצה"ר שולט בהם נתן הקב"ה קדושה אחת, ולתחתונים שיצה"ר שולט בהם נתן הקב"ה שתי קדושות. ולכאורה אינו מובן, איך העמיד המלך שיכורים כשומרים על היין, הרי זה כמו להעמיד חתול לשמור על השמנת. אלא ודאי שהמלך כלל לא חיפש שומרים, ורק רצה לבדוק האם האזרחים נאמנים לו, ועיקר הבדיקה היתה על השיכורים, והנוזרים הוזמנו בעיקר כדי שלא יורגש שזה נועד לנסיון. הרי שבדבר שיש בו נסיון זוכים בו לקדושה כפולה, דהיינו סייעתא דשמיא כפולה.

אומר לנו הקב"ה, כיון שקשה לכם להתמודד, אעזור לכם בכפליים כדי שתוכלו להתמודד.

אני רוצה לסיים בדברים המזעזעים שאמר רבינו החפץ חיים בכנסיה הגדולה שהיתה בווינה. שהשתתפו בה גדולי עולם. העזרת נשים היתה בגובה, זו היתה גלריה בגובה של בין עשר לעשרים מטר, והיה ויכוח אם צריך וילון. והיו שטענו שלמעלה מעשרים אמה לא שלטא עינא, וכשאלו את החפץ חיים הוא ענה ואמר כך, מהי הצרה הגדולה ביותר שיכולה להיות

מורינו הגאון רבי יהודה סילמן שליט"א

הרבה פעמים רואים שאנשים [וכן נשים] מחמירים חומרות עצומות בהרבה חלקים מחלקי התורה, [זה מקפיד לצאת בתקיעות בכל השיטות, זה מקפיד - כמו שאנו מקפידים - במעמיד דמעמיד, ובפסח ממש אין גבול לחומרות ולהידורים] אבל משום מה, כשמגיעים להלכות צניעות שהם גופי תורה, מצוי לצערנו שאשה הולכת לקנות

לה בגד או שמלה, ולדעת גדולי הפוסקים יכול להיות בזה חשש של איסור דאורייתא, והיא לא חוששת לדעתם אלא סומכת על השכנה שאמרה לה בשם הבת זודה שלה, שנראה לה שיש איזה פוסק שמתיר, מהו שורש הדבר?

התשובה לכך היא נוראה, הוזה"ק אומר שיעקר היצה"ר הוא על עריות, היצה"ר מוכן לתת לאדם להחמיר בכל החומרות שבעולם ורק בעניני צניעות הוא לא יוותר לו, וזה משום שזה היסוד והבנין של כל האידישקייט, והשטן יודע את זה טוב מאד, שאם הוא [ח"ו] יצח בזה לא תהיה עלינו השראת השכינה, ואם כן ודאי שמנגד גם אנחנו צריכים להלחם על זה במסירות נפש.

וצריך להבין יסוד פשוט, שענין הצניעות לא מסתכם רק בארוך וקצר, [שהפאות לא יהיו ארוכות, והשמלות לא תהיינה קצרות] אף שודאי חייבים להקפיד על כל תג ועל כל סנטימטר המחויב ע"י ההלכה, ואף להשתדל

מורינו הגאון רבי מנחם מנדל לובין שליט"א

בפרשת נצבים כתוב "הנסתרות לה' אלוהינו והנגלות לנו ולבנינו לעשות את כל דברי התורה הזאת" רש"י אומר שעל דברים נסתרים לא נתבעים, אבל על הנגלות - קבלנו עלינו, כל ישראל קבלו לעשות את כל דברי התורה הזאת עד עולם. יש דברים שאומרים עליהם, 'מדשתקי רבנן שמע מיניה ניחא להו', זה אמירה מפורסמת - אם היתה בעיה, אז הרבנים היו אומרים.

ומשום כך התכנסנו כעת, להראות דלא שתקי רבנן, בנושא זה שהרבה זמן לא דברו עליו. אמנם מי שידוע קצת היסטוריה, גדולי הדור עוררו תמיד על הנקודות האלו, כל דור לפי הפרצות שלו. החפץ חיים בשעתו היה בוכה ומוריד דמעות, על כל פירצה. ידוע הסיפור בכנסיה הגדולה שהיה נידון איך והאם לעשות את המחיצה של העזרת נשים שהיתה מוגבהת מאוד. שאלו את הח"ח, והוא ענה, שבספק השראת השכינה ודאי צריכים להחמיר, כי אנו רוצים שהשכינה תהיה עמנו ושח"ו לא יהיה את העונש הנורא של 'ושב מאחריו'.

בפרט שהמצב כיום מעורר יותר למחשבה, המצב של מגיפת הקורונה מה שזה הביא. מי שמתבונן, הרי כשנסגרו בתי הכנסיות הרבה עוררו על דברים בטלים, וקדושת בתי כנסיות. ומי שקצת שם לב, רואה שכביכול מתקיים כיום הפורענות שבימייה (ז', לד) "וְהִשְׁפַּתִּי מערי יהודה ומחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה". ב"ה, בתי מדרש חזרו למקומם, אבל מהדברים היחידים שעדיין נשארו בהם מגבלות, זה ששמחת הנישואין הושבתה במקצת, לרגל המצב. זה מחייב התבוננות וכנראה שצריכים לתקן בזה, אצל הזוגות הנישואים. אין לנו נביאים לדעת בדיוק איזה נקודות צריכים לתקן, אבל דברים שידועים כצריכים תיקון, פשוט שצריכים לתקן. ואחד מהם הוא הנושא של צניעות שלשמו נתאספנו היום.

יש סוגיה ביבמות עו: הגמ' שם דנה על דוד המלך אם מותר לבוא בקהל או לא, כתוב ששאל שאל אם הוא ראוי למלכות, אז דואג האדומי ענה לו: עד שאתה שואל אם ראוי למלכות או לא, תשאל אם ראוי לבוא בקהל או לא. והגמ' מביאה שדואג בא עם טענה עצומה שלא היה עליה תשובה, הרי הסיבה ש"לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'" היא "על דבר אשר לא קדמו" אז דואג העמיד שאלה בביהמ"ד ולאף אחד לא היה על זה תשובה - למה שהנשים תהינה מותרות? אדרבה, הנשים מקדמים לאנשים ונשים מקדמות לנשים, אותה תביעה שיש לעמוני ומואבי על חסרון הכרת הטוב, "על דבר אשר לא קדמו", אותה תביעה קיימת לכאורה גם על הנשים, ואם כן דוד המלך אסור לבוא בקהל. כתוב בגמ' שלא היה מי שענה לו תשובה, עד שעמשא בן יתר נעץ חרב בבית המדרש ואמר כך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמתי, עמוני ולא עמונית. הקושיה היא אמנם חזקה וטובה, אבל כך קבלתי משמואל הרמתי, עמוני ולא עמונית. שואלת הגמ': מה באמת התשובה על שאלת דואג? עונה הגמ', "כל כבודה בת מלך פנימה!"

כתוב כאן בגמ' נקודה מסוימת שכביכול לא עמדו עליה בתחילה ודואג אחז שזו קושיה, אבל התשובה היא כל כבודה בת מלך פנימה! וזה מונע מלחייב את נשות בני עמון ומואב לצאת לקדם בלחם ומים, גם לפני נשים - היציאה בפרהסיא, גם זה חסרון בצניעות.

והבהנה הזאת, הדקות הזאת, שגם נשים לנשים זה חסרון בצניעות, לא עמדו על זה עד שפרשו את ההלכה. ובאמת דין זה התקיים, שכיון שלא היה עליהן תביעה, אפילו שמסתמא זה שנושות עמון ומואב לא קידמו לא

נבעה מצדקות גדולה, אבל כיון שבהלכות צניעות אסורים לעשות את זה, ממילא חיוב הכרת הטוב לא מחייב את זה, ולכן עליהן אין את העונש לא לבוא בקהל, ולכן דוד המלך הוכשר לבוא בקהל.

כמו שהזכירו מקודם את הפסוק במשלי, "את צנועים חכמה". צניעות זה לא רק הלכות מסוימות - לגברים ולנשים, אלא זה דבר יותר עמוק, זה חכמה שמחייבת צניעות והצטנעות "כל כבודה בת מלך פנימה". זה השרש של כל הדברים, וכל דבר שנוגד את זה, סותר את זה, סותר את החכמה.

"אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, בניך כשתילי זיתים" כתוב במדרש, שכשאשתו של אדם נמצאת בירכתי הבית, היא מהווה מזבח כפרה על כל הבית. נכון שלאשה אין איסור לצאת לרחוב, אף שראוי לה למעט בזה כפי האפשר כמו שכתב הרמב"ם "גנאי הוא לאשה שתהיה יוצאה תמיד פעם בחוץ פעם ברחובות וכו' אלא פעם אחת בחודש או כמה פעמים בחודש לפי הצורך. שאין יופי לאשה אלא לישב בזוית ביתה שכן כתוב כל כבודה בת מלך פנימה". (אישות יג) כך היה בזמן הרמב"ם, עד כדי כך המציאות היום היא אחרת. אבל גם כשיוצאים לרחוב, התורה קובעת איך צריכים לצאת. בעצם היה מקום לשאול, למה כשאשה הולכת ברחוב היא לא עוברת על "לפני עור", היא הרי עלולה לגרום למעשה מכשול? התשובה היא שכשחייב הולכת באופן שהתורה התירה לה לצאת, זה לא נקרא מכשול, ואז מוטל על האנשים להזהר ולשמור את עצמם מלראות.

כשהנשים נוהגות כמו שמותר להן, והולכות וכמו שהן צריכות ללכת - אין בזה שאלה של לפני עור. אבל כשחלילה הן לא מקיימות את הדין, והולכות באופן שאסור להן ללכת, יש בזה "לפני עור" ואז זה מצב חמור, שהרי בדרך אחת יכולה אשה זו לזקוף לחובתה כמה וכמה עברות.

יש גרסאות באגרת הגר"א, שהתבלין נגד היצה"ר לאנשים הוא תורה ולנשים הוא צניעות. אצל הנשים אין תלמוד תורה, להן יש את מצוות הצניעות. נראה שיש לתורה ולצניעות מכה משותף נוסף - חומרת הענינים. שהרי עוון ביטול תורה הוא עוון גדול מאוד, ולמה? כי הזמן - כשהוא לא מנוצל, זה ביטול תורה, והוא מתרבה כפי הזמן, ומצטבר מדקות לשעות ולימים ח"ו. אצל נשים, אם ניקח את זה על אותו משקל, חסרון בצניעות הוא גם כן רח"ל עבירה שגוררת איתה המון המון מכשולות וחטאים. אשה אחת שעברה ברחוב בלבוש שלא כדין, והכשילה בדרך מאה אנשים, אז רח"ל, מאה עבירות נזקפים לחובתה.

נכון שהדברים האלו היו צריכים יותר להאמר לנשים, אבל כמו שהזכירו מקודם "כה תאמר לבית יעקב ותגד לבני ישראל", גם על הגברים מוטלת האחריות. נכון שזה לא בידו ממש, יש מצבים שבעל לא יכול לכפות את אשתו, בפרט אם יש ניגודים, אבל לטפסף את רוח הדברים, לדעת מה דרכי הצניעות של בנות ישראל ולא להתבזות, שלצערנו הדבר הזה נפרץ ונלקח מאומות העולם. זה מוטל עלינו, שכל אחד ברוח נוחה, ידע להסביר, מהו המקום האמיתי של בת ישראל, וכמו שהאריכו מקודם. להתנהג יותר בהסתר, ולא להתבלט. כמו שהזכירו, רבותינו בדור אחרון נזקקו לבאר את הכל לפרטי פרטים, מה שלא היה בשום דור קודם, אבל לצערנו, בגלל ירידת הדורות צריכים לפרט. אבל יש לדעת את הכלל, כמו שאמרו "את צנועים חכמה". להצטנע כמה שיותר, כל דבר שמבליט הוא סיבה להימנע ממנו.

אחד הדברים הראשיים כפי שהזכירו מקודם, הוא הנושא של כסיו הראש. את הסוגיה אם פאה נוכרית מותרת או לא, מסתמא כל אחד כבר ראה פחות או יותר, את המחלוקת באחרונים. נכון שבשעתו, השלטי גיבורים התיי ויהיו אחרונים שחלקו עליו. המגן אברהם מביא את זה בתור שיטה פשוטה, וכך מובא גם ברמ"א, שפאה נכרית מותרת. המשנה ברורה, כן נראה שחזר והביא את צד האוסרים והביא את זה בתור מחלוקת, ובמקום שנהגו נהגו להקל. אבל לא על המחלוקת הזאת התכנסנו היום.

יש כאן נושא, שרבותינו מהדור הקודם כבר התריעו שהמצב הולך ונפרץ. כמו שהזכירו, הפאות של הדורות הקודמים היו עשויים בצורה שפחות

► המשך מעמ' 2

לעם ישראל? שהקב"ה יעזוב אותנו ח"ו. ועל מה כתוב בתורה שהקב"ה עוזב אותנו, על מצב שיראה בך ערות דבר ח"ו, "ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריו" (דברים כג טו) ועל כן כל הידור בזה שווה את הכל.

נסיים בברכה שהקב"ה יזכה את כלולו להתחזק ולעשות את רצונו במצוה הגדולה הזאת.

הדברים נערכו מתוך דברי מורינו הרב שליט"א והיו למראה עיניו

לא יתכן, זאת התורה לא תהא מוחלפת. אם כתוב בתורה "ופרע את ראש האשה" שעה של האשה צריכה להיות בצניעות, ושום מצב לא ישנה את זה.

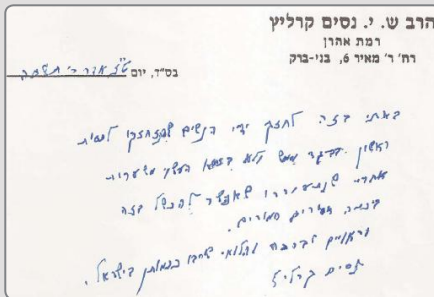
ברור שחייבים לעמוד על המשמר חס וחלילה לא להתדרדר יותר, גם ב"ד 'משמר התורה', שכתבו את ההוראות, זה היה המינימום שאפשר לדון עליו, אבל מעבר לזה, ודאי שלא יתכן. זה נכון שהנסיון קשה, כמו שהזכירו, ומי אומר שאם אצלנו היה נסיון כזה היינו עומדים בו. אם יגידו לאברך - מהיום אתה חייב ללכת עם שטריימל בשבת, אני לא חושב שכל אברך יוכל לעשות את זה. צריכים להבין את הקושי שלהן, אבל צריך לטפס ולהסביר את גודל הענין, על כל פנים לפחות לא לעבור את מה שכתוב בתקנון 'משמר התורה'. וכל אחת שיכולה להתחזק, כמו שהזכירו כאן, בכיסוי של כובע ומטפחת, בודאי שתבא עליה ברכה, אבל ודאי שצריך להקפיד שלא יראו השערות, גם בזה יש אופנים שהצצה"ר מוצא לו מקום, יש לו בכל מקום את התחום שלו... וצריך לטפס את הדברים בצורה נעימה, לבאר את שורש הדברים, ולעודד ולהזכיר כמה זכויות טמונות בכל חיזוק, וכמה הצלה לכלל ישראל.

הצורה של הנהגת בני תורה זה רק בלימוד הדברים מתוך הסוגיות, לא במלחמות ופסקוילים ברחוב, או כל מיני צורות שלפעמים רק מקלקלים וגורמים את ההפך, ובוהו מפסידים את הכל. אבל מ"מ זה לא פוטר אותנו מלעשות את מה שצריך.

הכינוס הזה הוא ממש קידוש שם שמים, הדבר הראשון הוא "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו" ה"נדברו" לבד זה כבר זכות גדולה, כלומר התביעה קיימת הרבה יותר, כשאף אחד לא מדבר ואף אחד לא שם לב, אז החרון אף הוא הרבה יותר חמור. אבל כשמתכנסים ורוצים לשמוע ולתקן, זה עצמו סותם כבר את פי המסטינים. כלל ישראל זקוק עכשיו להרבה הרבה זכויות, הכינוס הזה, לפני שעשו משהו, עצם הדבר "אז נדברו יראי ה' אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב" זה עצמו זכות גדולה. אבל בודאי זה לא צריך להישאר רק בזה, צריכים לקחת כל אחד מה שנוגע לו, עד כמה שאפשר, באופן של הקל הקל תחילה. מדברים כאן על קיום רצון ה' כפשוטו, והשראת השכינה בישראל. הקב"ה יתן שבזכות זה נזכה בקרוב ל"יובא לציון גואל" אמן.

הדברים נערכו מתוך דברי מורינו הרב שליט"א בכינוס בעיה"ק ירושלים והיו למראה עיניו.

מכתב חיזוק ממרן פוסק הדור זצ"ל

בס"ד, יום ט"ז אדר ב' תשס"ה

באתי בזה לחזק ידי הנשים שנתחזקו לכסות ראשן בבגד ממש ולא בכיסוי העשוי משערות אחרי שנתעוררו שאפשר להכשל בזה בכמה איסורים חמורים. וראויים לברכה והלואי שירבו כמותן בישראל.

נסים קרליץ

מושכת, פחות נראו כשער טבעי, והיו נראים באופן שכל אחד היה יכול להבין שיש כאן איזושהי צורה של כיסוי וכובע מסויים שעשוי משערות. אבל בהתקדמות של העולם, הדברים השתנו ולא לטובה, והיום משתדלים ומצליחים לעשות את הפאה כמה שיותר בצורה טבעית. מי שזוכר לפני שלושים ארבעים שנה כשהתחילה הצרה והצורה של הפאות הארוכות והטבעיות, כל גדולי הדור זעקו מרה, שודאי כזה דבר הוא פריצות, ועל זה לא דברו בנושא של היתר פאה נכרית. כולם יודעים שמרן הרב אלישיב זצ"ל צעק, שזה נחשב עוברת על דת יהודית.

טעם הדבר הוא, משום שהרגש מחייב להבין את סברת ההלכה, וכמו שגם היום עדיין כל אחד מבין ומרגיש שפאה ארוכה באורך מטר, זה פריצות נוראה, וגם הרחוקים יותר מבינים שזה פריצות, כמו ששמעתי סיפור לפני תקופה קצרה, ששאלו אשה שהולכת עם פאה ארוכה, איך היא לא מתביישת? התשובה שהיא ענתה: תסלחו לי, היה לי מקרה מאוד מצער וקבלתי על עצמי לגזור את השער, בכ 20 ס"מ, וגם עכשיו אתם צועקים?! כלומר שגם אותה אשה, שנמצאת במצב שלה, מבינה יחסית שהתיקון שלה כדי ל'התחזק', הוא לקצר את השערות. כלומר, כולנו

מבינים ששער ארוך מאד זה לא יתכן. ולמה לא? הרי זה בסך הכל פאה נכרית, והמשנה ברורה הרי מתיר פאה נכרית, אז מה רע? אך כולם מבינים ומרגישים שזה לא יתכן בעולם, שמאחר שבתורה כתוב, ופרע את ראש האישה, וחז"ל למדו מזה שאשה צריכה להצניע את שער ראשה, אז ודאי שהצורה הזאת היא נוגדת את ההלכה. והנה יש בזה תמיהה עצומה, שהרי אפילו לילדות קטנות פחות מבת מצוה, אף אחד לא נותן ללכת עם שער פרוע, עם שער פתוח לגמרי - עד שילדה תמיימה, שאלה בתמיימותה: אמא, מתי לי גם כן יהיה מותר ללכת עם שער פתוח, רק כאשר אני אתחתן?...

זה שאלה של ילדה תמיימה, אבל היא נוקבת מאוד.

איך יתכן בעולם שנגיע לזה מצב? ברור שהמצב הזה לא יתכן, אם לא נעמוד על זה בכל כוחנו, לאיפה נגיע? הרגש הולך ונשחק, כמו שלצערנו רואים בכל דבר, וכמו לפני השואה שהיתה פירצה שגילו את שער הראש ממש רח"ל, שהיו כאלו שאמרו: נו, אם כבר כולם מגלים אז מותר... זה

► המשך דבר המערכת

הכינוס שנערך לא נועד 'להפוך את העולם'. הוא נועד עבור בני התורה הרבים שכל אחד מהם מכריז מעומק ליבו "אני וביתי נעבוד את השם". העולם, על מנת שלא 'הפכו אותו', יודע למצוא אין ספור שערי תירוצים. אבל אברך בן תורה שאינו מחפש תירוצים אלא את קיום רצונו האמיתי של הבורא יתברך, יודע היטב שאין מי שחושב באמת שכאשר השי"ת ציווה לאשה לכסות את שעה - הכוונה הייתה לכסות בכיסוי שבא לחקות באופן מושלם את מה שהוא בא לכסות, ושההבדל העיקרי בין הכיסוי למקור הוא היותו של החיקוי מעוצב באופן יותר יפה ומושך מהמקור...

הכינוס המרומם וההתעוררות שבעקבותיו לא נועדו כלל לנסות ולהשפיע על מי שגמר בדעתו מראש שאין ברצונו להיות מושפע, וגם לא למי שחש תמיד שהבעיה נמצאת אצל כל העולם חוץ ממנו... הם נועדו עבור מי שרצונו לעשות את רצון ד' בשלימות כפי שירור רבותינו, והוא ובני ביתו מוכנים לשם כך לבחינה מחדשת של הנהגתם. וזה לא פשוט! כל שינוי כרוך בתחילתו בקושי, אבל לפום צערא אגרא'. לא ניתן לשער את עוצמת השכר המובטח עבור התגברות על קושי מעין זה לשם קיום רצונו יתברך.

בגליון הנוכחי מובאים דברים מתוך משאותיהם של רבותינו גדולי ההוראה שליט"א שלראשונה מגלים דעתם בבירור בציבור בנושא זה. שנים רבות ליווה החשש כי הדברים הינם בבחינת "דבר שאינו נשמע", אולם משנתאגדו האברכים הרבים ואמרו- 'רצונו לשמוע', נכנסו הדברים בכלל המצווה לומר דבר הנשמע.

נישא כולנו ליבנו ורצונו לאבינו מלכינו, ונאמר יחדיו, "נעשה ונשמע"...

לשמיעת דברי הרבנים שליט"א וכן לפניית ושאלות:

מערכת דברי רבותינו | 0733479287 | d0733479287@gmail.com